Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 107 355 van 25 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOOYBERGHS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***
U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mbinjong (Manyu Division, Upper Bayan Subdivision).
U vroeg een eerste maal asiel aan op 13 oktober 2008. Op 22 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende op 23 november 2009 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) tegen deze beslissing, maar op 16 maart 2010 bevestigde de RVV de beslissing van de Commissaris-generaal. De RVV besluit in haar arrest dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

U vroeg een tweede maal asiel aan op 16 april 2010. U legde in het kader van deze tweede asielaanvraag een overlijdensakte van uw oom neer en een brief, getuigenis van uw tante. Op 21 april 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.
U vroeg een derde maal asiel aan op 18 mei 2010. U legde in het kader van uw derde asielaanvraag een getuigenis voor van uw neef, een nieuwe getuigenis van uw tante en een getuigenis van een Kameroense advocaat voor. Op 27 mei 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.
U vroeg een vierde maal asiel aan op 17 januari 2011. U legt in het kader van uw vierde asielaanvraag de volgende documenten voor : een advies van het BCHV (dd. 12/11/2010), een geboorteakte, een mail van IAC Cameroon (dd. 16/11/2009), een medisch attest waaruit blijkt dat u niet besneden bent (dd. 5/8/2009), een 'judgment' dat (T.M.) dood is (dd. 10/11/2010), een 'letter of attestation' van de voorzitter van de unie van taxi-chauffeurs in verband met de dood van uw neef (dd. 10/9/2010), een overlijdensakte van (T.M.) (dd. 10/11/2010), een medico-legaal certificaat in verband met de dood van (T.M.) (dd. 7/9/2010), een 'death attestation' van (T.M.) (dd. 7/9/2010).
U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Kameroen sinds uw eerste asielaanvraag. Na uw vertrek uit Kameroen zouden uw familieleden uit uw dorp verbannen zijn omdat ze u niet konden terugbrengen naar de man aan wie u uitgehuwelijk was, Pa (N.T.), en omdat ze u niet terugbrachten voor uw besnijdenis. Uw familieleden verlieten ondertussen het land en gingen naar Nigeria. Uw oom langs vaderskant die uw bruidsschat in ontvangst nam is weggelopen. Uw twee andere ooms langs vaderskant werden door de tussenkomst van Pa (N.T.) opgesloten in de gevangenis van Mamfe sinds 2009.
Uw oom die u hielp het land te verlaten werd vermoord door Pa (N.T.), evenals uw neef die u in Kameroen hielp. Uw tante (S.) werd in juni 2012 door Pa (N.) bedreigd en geslagen en overweegt naar Ghana te verhuizen.

B. Motivering
Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.
U slaagt er immers niet in, de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen, integendeel.
Vooreerst kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt bij uw eerste asielaanvraag.
Op 22 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geoordeeld werd dat de problemen die u inriep ongegrond waren aangezien uit uw verklaringen bleek dat u zich elders in Kameroen kon vestigen om aan uw problemen te ontkomen. U tekende op 23 november 2009 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) tegen deze beslissing, maar op 16 maart 2010 bevestigde de RVV de beslissing van de Commissaris-generaal. De RVV besluit in haar arrest dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.
U slaagt er tijdens uw gehoor voor het CGVS inzake uw vierde asielaanvraag niet in deze vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen, integendeel. Ook de documenten die u voorlegt laten niet toe geloof te hechten aan uw verklaringen. U legt immers twijfelachtige documenten neer.
Zo kan, wat betreft de verklaringen die u aflegde in het kader van uw vierde asielaanvraag het volgende worden opgemerkt :
Vooreerst verklaarde u dat u nog steeds contact hebt met uw vriendin Ma (M.). U verklaarde bovendien dat zij net als u afkomstig is van Mbinyon en dat jullie samen naar school gingen (zie gehoor CGVS dd. 14/3/2013, hierna CGVS II, p.3). Later tijdens het gehoor, toen u gevraagd werd wie Ma (M.N.) is, verklaart u dat dit misschien uw vriendin is aangezien die Ma (M.N.) heet (zie gehoor CGVS II, p. 9). Wanneer u gevraagd waarom zij nu in Kumba woont, verklaart u dat zij daar op internaat zit in high-school (zie gehoor CGVS II, p.3). Gevraagd hoe oud zij dan wel is, zegt u dat ze net als u in 1991 geboren is (zie gehoor CGVS II, p.3), waaruit kan afgeleid worden dat zij dan nu 22 jaar moet zijn, wat toch wel al een gevorderde leeftijd is om in high-school op internaat te zitten, zelfs wanneer men ervan uitgaat dat ze een jaar heeft moeten overdoen en dat ze in het zevende jaar secundair onderwijs zit, zoals u het tracht uit te leggen (zie gehoor CGVS II, p.3). Deze verklaringen over de leeftijd van uw vriendin doen trouwens verder twijfel rijzen bij de verklaringen over uw eigen leeftijd, die dezelfde zou zijn. Reeds tijdens uw eerste asielaanvraag werd er ook door de DVZ twijfel geuit betreffende uw leeftijd. Daarom werd een medisch onderzoek georganiseerd met het oog op leeftijdsbepaling, waar inderdaad werd vastgesteld dat uw leeftijd hoger lag dan u aangaf (zie beslissing dienst Voogdij dd. 25/3/2009). U legde weliswaar een originele Kameroense geboorteakte voor waardoor de Dienst Voogdij besliste over te gaan tot een onderzoek van deze akte. Omdat het gevraagd advies aangaande

deze akte op zich liet wachten, besloot de dienst voogdij u het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er dient echter te worden opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van Kameroense documenten erg twijfelachtig is en daar ernstige vragen bij gesteld kunnen worden, zoals blijkt uit de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Bovendien kan met betrekking tot deze geboorteakte worden opgemerkt dat deze bepaalt dat u geboren bent in Mbinjong, in een ziekenhuis. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt dat er geen hospitaal, noch een medische post in Mbinjong aanwezig is. Bovendien is het merkwaardig dat u verklaarde dat uw dorp Mbinjong gelegen is in Upper Banyang Subdivision (zie gehoor CGVS II, p.7), maar dat uw geboorteakte uitgegeven is in Eyumojuck Subdivision. Bijgevolg zijn er meerdere aanwijzingen om te twijfelen aan de authenticiteit van dit document waardoor de twijfel aangaande uw geboortedatum blijft bestaan. Deze wordt bovendien nog versterkt door uw profiel op de sociale netwerksite 'Pipl', waarin u blijkbaar stelt 30 jaar oud te zijn (zie informatie in uw administratief dossier). Er dient te worden opgemerkt dat uw leeftijd in uw asielrelaas een grote rol speelt, immers u verklaart uw school niet te hebben kunnen afgemaakt omdat u gedwongen werd als 16-jarige te huwen. Er dient echter te worden vastgesteld dat meerdere twijfels kunnen geuit worden aangaande uw in het kader van uw asielaanvraag opgegeven leeftijd, die op dit moment 22 jaar zou zijn (zie gehoor CGVS II, p.2).

Verder kan nog worden opgemerkt, aangaande uw vriendin Ma (M.N.), dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat zij in het dorp van uw school woonde (zie gehoor CGVS dd. 23/7/2009, hierna CGVS I, p.11). U verklaarde echter dat u naar school ging in Batchuo Ntai (zie gehoor CGVS II, p.7). Hieruit blijkt dat uw vriendin Ma (M.) dan toch niet in hetzelfde dorp als u woonde, zoals u beweerde tijdens uw vierde asielaanvraag. Verder kan worden opgemerkt dat u verklaarde en dat ook uit de door u voorgelegde informatie (zie mail IAC Cameroon, dd. 16/11/2009) moet blijken dat elk meisje uit uw dorp en van uw cultuur besneden wordt (zie gehoor CGVS II, p.6), terwijl u aan het einde van het gehoor stelde dat uw vriendin Ma (M.) dan weer niet besneden werd omdat haar vader, die een hogere opleiding genoot, het niet wou (zie gehoor CGVS II, p.9).

Verder dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag niet in staat was te zeggen hoeveel geld er zou betaald zijn voor uw bruidsschat (zie gehoor CGVS I, p.15) terwijl u nu plots kon preciseren dat er 2 miljoen CFA werd betaald (zie gehoor CGVS II, p.3).

Vervolgens kan nog worden vastgesteld dat u meermaals verklaarde dat u zich in Kumba, toen u bij uw neef verbleef, ook moest verstoppen (zie gehoor CGVS II, p.4, CGVS I, p.12). Ook in zijn getuigenis stelt uw neef uitdrukkelijk dat hij erop heeft aangedrongen dat u in het huis zou blijven en de deur voor niemand mocht openen. Het is dan ook merkwaardig dat hij u geld zou gegeven hebben om naar de openbare plaats bij uitstek, zijnde de markt, te gaan, zoals u eveneens beweert (zie gehoor CGVS II, p.8, CGVS I, p.12).

Verder verklaart u betreffende uw ooms aan vaderskant dat uw ***oom James*** *en oom (S.) sinds december 2009 in de gevangenis zitten omdat Pa (N.) kwaad is op hen omdat ze zijn geld hebben genomen en u bent weggelopen (zie gehoor CGVS II, p.4-5). Merkwaardig genoeg verklaarde uw tante in haar eerste getuigenis (fax dd. 3/12/2009) nog dat uw ooms van vaderskant erbij waren toen ze uw oom vermoord hebben, waaruit blijkt dat ze toch aan de kant van Pa (N.) stonden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook tijdens uw eerste asielaanvraag gevraagd werd naar uw ooms langs vaderskant en dat u daar helemaal geen melding maakte van een oom James (zie gehoor CGVS I, p.4).*

Ook uw verklaringen betreffende de besnijdenis blijven meerdere vragen oproepen. Zo verklaarde u dat u pas de dag nadat u uitgehuwelijkt werd, wist dat u zou moeten besneden worden (zie gehoor CGVS II, p.5). Uit uw verdere verklaringen blijkt nochtans dat u ervan op de hoogte was dat als u niet als jong meisje besneden was, u bij uw huwelijk besneden diende te worden (zie gehoor CGVS II, p.6). Het is dus niet aannemelijk dat u pas de dag na uw huwelijk zou geweten hebben dat u diende besneden te worden. Bovendien verklaart u nu plots dat, indien meisjes op jonge leeftijd besneden worden, ze ook toegenaaid worden opdat ze geen seks zouden hebben voor het huwelijk (zie gehoor CGVS, p.6). Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u echter dat normaal gezien vrouwen niet worden dichtgenaaid en dat dat enkel gebeurt als de vader bijvoorbeeld denkt dat zijn dochter veel vriendjes heeft of als de man een verre reis moet maken (zie gehoor CGVS I, p.14). Uw tegenstrijdige verklaringen dienaangaande tonen nog maar eens aan dat uw ervaring met en de aanwezigheid van besnijdenissen in uw omgeving niet geloofwaardig is. Bovendien is uw uitleg dat meisjes die zich vrijwillig jong laten besnijden, daarop toegenaaid worden opdat ze geen seks zouden hebben, totaal onaannemelijk indien meisjes, zoals u, er blijkbaar ook gewoon voor kunnen opteren om hun besnijdenis uit te stellen tot het huwelijk, waarbij er dan geen 'verhindering' van seksuele activiteit is (zie gehoor CGVS II, p.6).

Verder kan worden opgemerkt dat u tijdens uw vierde asielaanvraag verklaarde dat de oudste zoon van Pa (N.), uw gedwongen echtgenoot, ***Taku Takang*** *heet. U noteerde zelfs de naam 'Taku' op het blad dat u werd voorgelegd voor de schrijfwijze van de namen (zie gehoor CGVS II, p.6, blad*

toegevoegd aan uw gehoorverslag). Tijdens uw eerste asielaanvraag noemde u enkele namen van kinderen van Pa (N.), maar Taku was hier niet bij (zie gehoor CGVS I, p. 15, 16). Ook noemde u tijdens uw vierde asielaanvraag de naam van de oudste zoon van de chief van uw dorp, namelijk ***Enambo*** *(zie gehoor CGVS II, p.6). Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u drie à vier kinderen van de chief bij naam te kennen, maar noemde u geen Enambo (zie gehoor CGVS I, p.5-6).*

Ook uw verklaringen over uw oom (C.) en diens vrouw (S.) doen vragen rijzen. Hoewel u verklaarde bij uw oom en diens vrouw opgevangen te zijn in Douala, en met uw tante (S.) tot recent nog contact te hebben gehad, laat uw kennis over hen te wensen over. U verklaart dat uw oom en (S.) elkaar leerden kennen in Nigeria, aan de universiteit, maar gevraagd welke universiteit en wat ze daar dan studeerden moet u het antwoord schuldig blijven, hoewel u verklaarde dat uw oom het u wel heeft verteld (zie gehoor CGVS II, p.7). Tijdens uw eerste asielaanvraag had u dan weer verteld dat uw oom in Ghana studeerde (zie gehoor CGVS I, p.13). Verder is het ook opmerkelijk dat u niet weet wanneer uw neef vermoord is, hoewel dit toch een van de voornaamste nieuwe elementen is in uw vierde asielaanvraag (zie gehoor CGVS II, p.7).

Wat betreft de door u voorgelegde documenten kan het volgende worden opgemerkt :

U legde reeds na het gehoor in uw eerste asielaanvraag een e-mail voor met een getuigenis van uw tante (S.) (fax dd.3/12/2009). Hierin stelt uw tante uitdrukkelijk dat uw oom bij het bezoek van mensen van uw dorp op 10/2 niet aanwezig was en dat ze daarom aan uw tante zegden dat zij hem moest laten weten dat hij u naar hen moest brengen binnen 5 dagen. In haar latere getuigenis (dd.26/4/2010) stelt uw tante echter dat uw oom wel degelijk thuis was op de 10e februari toen mensen van het dorp langskwamen en hem bedreigden. Deze verklaringen zijn zo fundamenteel tegenstrijdig dat helemaal geen geloof meer kan gehecht worden aan deze getuigenissen, noch aan de verklaring van de advocaat (A.K.J.B.) (dd. 28/4/2010), die stelt dat alle informatie van uw tante 'true' is. Bovendien vermeldt deze advocaat op het einde van zijn verklaring dat u vermoord zou worden door uw familieleden, terwijl u geen vrees voor uw familie, die op de vlucht zou zijn voor Pa (N.), aanhaalt.

Wat betreft de getuigenis van uw neef, (T.M.) (dd. 28/4/2010) werden hierboven reeds opmerkingen gemaakt. Bovendien kan nog worden toegevoegd dat uw neef u hierin beschrijft als een klein meisje, een kind dat nooit haar dorp heeft verlaten sinds ze geboren is. Aangezien u in 2008, volgens uw verklaringen, 16 jaar was, is het toch opmerkelijk dat hij u, zeker in de Kameroense context, op dat moment nog omschrijft als een klein meisje. Bovendien verklaarde u dat u naar de secundaire school ging in Batchuo Ntai ,2,5 u te voet van uw eigen dorp, waar u nota bene verbleef bij uw neefs moeder (zie gehoor CGVS II, p.7), waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat u nooit uw dorp verliet. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat uw neefs verklaring werd 'geofficialiseerd' door een politiecommissaris, die blijkbaar graag zijn medewerking verleende aan deze getuigenis, hoewel Pa (N.), nochtans volgens uw verklaringen een vriend van de politie tegen wie de politie niets wil ondernemen (zie gehoor CGVS II, p.8), uitdrukkelijk wordt genoemd.

Wat betreft de overlijdensakte van uw oom kan worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat eruit blijkt dat hij in Mamfe geboren is, hoewel u verklaarde dat uw ouders beiden afkomstig zijn uit Mbinjong, dat uw moeder, zijnde uw ooms zus, in Mbinjong geboren is en dat uw grootmoeder, toch de moeder van deze oom, een traditionele functie had in het dorp (zie gehoor CGVS I, p.5, 11). Bovendien blijkt ook uit deze geboorteakte dat uw grootmoeder in Mamfe zou verbleven hebben. Nergens blijkt dat uw oom afkomstig is van Mbinjong. Ook is het merkwaardig dat de doodsoorzaak vermeld wordt in dit document, terwijl daar eigenlijk geen ruimte voor voorzien is.

Wat betreft de documenten in verband met de dood van uw neef, die u in het kader van uw vierde asielaanvraag voorlegde, kan het volgende worden opgemerkt :

De 'judgment' bevat merkwaardig genoeg enerzijds nog steeds het voorgetypte decenium '19', hoewel het een document betreft uitgegeven in 2010, toen er reeds 10 jaar geen '19' meer voor het jaartal voorkwam, waardoor mag aangenomen worden dat er in tussentijd nieuwe documenten werden opgesteld. Anderzijds bevat het document in de hoofding wel meermaals het jaartal 2010, waaruit blijkt dat een aanpassing toch al werd gedaan aan het nieuwe millenium. Bovendien vermeldt het document als woonplaats van uw tante (K.) 'Kumba' terwijl u verklaarde dat ze in Batchuo Ntai woont (zie gehoor CGVS II, p.3).

Wat betreft de 'letter of attestation' van de voorzitter van de unie van taxichauffeurs (dd. 16/11/2010) dient te worden opgemerkt dat, gezien bovenstaande vaststellingen aangaande de authenticiteit van andere getuigenissen, bezwaarlijk nog geloof kan gehecht worden aan deze getuigenis, van een man waarvan u trouwens verklaart hem nooit ontmoet te hebben (zie gehoor CGVS II, p.4). Bovendien blijkt hij wel erg goed op de hoogte te zijn van een zaak waarvan mag aangenomen worden dat, indien ze zich werkelijk had voorgedaan, uw neef omzichtig met informatie had omgesprongen. Ten slotte is de conclusie van de man, namelijk dat de twee moordenaars ermee dreigen iedereen te vermoorden die zeggen waar (Na.) is, uiterst bedenkelijk te noemen, aangezien uit uw verklaringen net blijkt dat Pa (N.) er veel voor over heeft om wel te weten te komen waar u bent.

Wat betreft de overlijdensakte van uw neef kan opnieuw worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat hij in Kumba is geboren, wat merkwaardig is aangezien u verklaarde dat uw tante (K.), zijn moeder, tot 2006 in jullie dorp Mbinjong woonde (zie gehoor CGVS II, p.7) en dat u zelf in Mbinjong bent geboren, waaruit kan afgeleid worden dat ook uw neef logischerwijze in Mbinjong zou zijn geboren. Ook in dit document is nergens enig aanwijzing te vinden dat uw familie van Mbinjong afkomstig zou zijn.
Ook wat betreft het medisch-legaal certificaat (dd.7/9/2010) kan opnieuw worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat dergelijk document nog steeds de voorgedrukte cijfers '19' bevatten, hoewel intussen reeds meer dan 10 jaar deze cijfers niet meer dienen gebruikt te worden in de datering van het document.
Wat betreft het document 'death attestation' kan tenslotte worden opgemerkt dat dit een merkwaardige schrijffout bevat, m.n. Motality Report. Ook kan de vraag gesteld worden wat het nut is van dergelijk document, gezien de talloze andere documenten die u reeds voorlegde met dezelfde inhoud, namelijk het vaststellen van de dood van (T.M.).
Ten slotte kan nog, zeker gezien de talloze opmerkingen betreffende deze documenten, toegevoegd worden dat de authenticiteitswaarde van Kameroense documenten in het algemeen zeer relatief is aangezien Kameroense documenten op zeer vele plaatsen tegen betaling verkrijgbaar zijn (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier).
Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Zij stelt dat de commissaris-generaal kennelijk onredelijk is.

Verzoekster stelt, daar waar wordt verwezen naar het arrest dat werd geveld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in het kader van haar eerste asielaanvraag en waarbij haar relaas ongeloofwaardig werd bevonden, dat de commissaris-generaal in zijn beslissing in de eerste asielaanvraag haar relaas wel geloofwaardig achtte. Bovendien legt zij in huidige aanvraag tal van documenten neer en legde zij verklaringen af die haar relaas aannemelijk maken.

Wat betreft de ten aanzien van haar leeftijd geuite twijfel, benadrukt verzoekster inmiddels een paspoort te hebben bekomen op de Kameroense ambassade in Brussel. Aldus kan geen twijfel bestaan over haar leeftijd en identiteit. Zij heeft uitgelegd waarom haar vriendin nog in het zevende jaar zit. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) thans plots de authenticiteit van haar geboorteakte betwijfelt, merkt verzoekster op dat dit document reeds eerder werd voorgelegd, ook aan de Dienst Voogdij, alsmede dat de valsheid nooit werd aangevoerd. Behoudens bewijs van valsheid moet de geboorteakte als authentiek worden beschouwd. Het gaat niet op om op basis van de algemene stelling dat de authenticiteitswaarde van Kameroense documenten twijfelachtig is haar geboorteakte te verwerpen. Bovendien werd zij door het CGVS niet geconfronteerd met de twijfel over de geboorteakte zodat zij geen mogelijkheid tot tegenspraak had. Betreffende de geboorteakte volhardt verzoekster in de stelling dat er op het ogenblik van haar geboorte, in 1991 een 'health centre' was in Mbinjong. De informatie van het CGVS dateert van 2001 en weerspiegelt niet de situatie in 1991. Bovendien is deze informatie beperkt en afkomstig van een niet-bevoegde overheid. Aangaande de plaats van uitreiking van de geboorteakte wordt geen objectieve informatie voorgelegd waaraan getoetst kan worden. Ook hiermee werd verzoekster niet geconfronteerd en werd geen mogelijkheid geboden op tegenspraak. De resultaten van de leeftijdsbepaling op vraag van de Dienst Voogdij hadden voor deze dienst bovendien niet tot gevolg dat haar leeftijd aangepast moest worden. Omtrent de verwijzing naar een profiel op de sociale netwerksite 'pipl', betoogt verzoekster dat dit geen betrekking heeft op haar persoon doch op een dertigjarige naamgenote uit Kameroen. Voorts kan eenieder een vals profiel

opmaken op zulke site en heeft dit profiel geen bewijswaarde. Verder suggereert de bestreden beslissing in één paragraaf dat verzoekster jonger en ouder zou zijn dan ze zich voordoet.

Volgens verzoekster is er geen tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de woonplaats van haar vriendin. Deze woonde eerst in Batchuo Ntai, wanneer zij samen naar school gingen, doch verhuisde later naar Kumba, waar zij op heden school loopt. Ook over het al dan niet besneden zijn van haar vriendin is er geen tegenstrijdigheid. Verzoekster verklaarde dat ieder meisje in haar dorp besneden was doch tevens dat haar vriendin niet in haar dorp woonde.
Wat betreft de betaalde bruidsschat, betoogt verzoekster dat zij deze aanvankelijk inderdaad niet kende doch dat zij later haar tante S. vroeg naar het betaalde bedrag. Toen zij bij haar neef verbleef leefde zij steeds verborgen. Zij kwam slechts één maal buiten, wanneer zij naar de markt ging.
De problemen van haar twee ooms werden door verzoekster waarheidsgetrouw weergegeven. Er is geen tegenstrijdigheid met het gegeven dat zij erbij waren toen haar andere oom werd gedood. Slechts na dit overlijden kregen haar ooms problemen.
Verzoekster stelt oprechte en coherente verklaringen te hebben afgelegd omtrent de besnijdenis. Zij stelde steeds dat deze kon worden uitgesteld door haar vader en dat het hierover altijd ruzie was bij haar thuis. Wanneer zij verklaarde dat zij de dag na het huwelijk wist dat zij moest worden besneden, bedoelde zij dat hiermee de concrete datum duidelijk werd. Zij gaf meermaals aan dat hierover reeds vroeger werd gesproken. Over de praktijk van besnijdenis heeft zij verklaard wat zij hierover wist. Het is onredelijk om haar tegenstrijdigheden te verwijten of te concluderen dat de besnijdenissen in haar omgeving niet geloofwaardig zijn.
Betreffende de oudste zoon van pa N., wijt verzoekster het verschil in haar verklaringen aan de vraagstelling. In de eerste asielaanvraag werd gevraagd naar enkele namen van diens kinderen, terwijl in huidige asielaanvraag werd gevraagd naar de naam van diens oudste zoon. Tevens werd tijdens de eerste aanvraag gevraagd naar de namen van de kinderen van de chief terwijl tijdens huidige aanvraag werd gevraagd naar de naam van de oudste zoon van de chief.
Verzoekster is voorts slechts éénmalig bij haar oom en tante geweest, net voor haar vlucht naar België, zodat haar niet mag worden verweten dat zij niet op de hoogte is van hun studies. Wel weet zij dat haar oom zowel in Ghana als in Nigeria studeerde.
Verzoekster vervolgt dat haar neef is gedood toen zij reeds een hele tijd in België was. Bijgevolg mag haar niet worden verweten dat zij de overlijdensdatum niet kon geven. Deze vraag werd gesteld aan het einde van het gehoor, toen zij duidelijk vermoeid was.

Met betrekking tot de neergelegde documenten, voert verzoekster aan dat uit het gegeven dat de getuigenissen van haar tante een tegenstrijdigheid bevatten niet mag worden besloten dat alle overige hierin opgenomen gegevens ongeloofwaardig worden. Bovendien is één van de twee versies correct. Ofwel was haar oom thuis, ofwel niet. Er liggen voldoende stukken voor die aantonen dat haar oom werd gedood.
De overlijdensakte van haar oom kan volgens verzoekster niet ter discussie staan. Het is zo dat haar moeder is geboren in Mbinjong doch haar grootvader woonde en werkte met diens gezin een tijdlang in Mamfe, dit ten tijde van de geboorte van haar oom.
De opmerkingen over de getuigenis van haar neef acht verzoekster als zijnde niet ter zake en doen niets af aan de geloofwaardigheid van dit stuk.
Inzake de overlijdensakte van haar neef betreffen de opmerkingen van het CGVS louter speculatie. Haar tante woonde wel degelijk in Kumba. Vroeger heeft deze in Bachuo Ntai gewoond.
Ook over de ‘letter of attestation’ zijn de opmerkingen van het CGVS speculatief en hypothetisch. Er is geen redelijk argument om dit document als ongeloofwaardig te aanzien.
De opmerkingen van het CGVS over de andere documenten, met name het medico-legaal certificaat, de overlijdensakte en de ‘death attestation’, zijn vergezocht en doen niets af aan deze stukken.

De conclusie van dit alles is volgens verzoekster dat zij haar relaas wel degelijk aannemelijk maakt, hetgeen overigens wordt ondersteund door het advies van het BCHV in bijlage bij het verzoekschrift.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Verzoekster legt de oorzaak van de in het kader van onderhavige vierde asielaanvraag aangevoerde feiten bij de problemen die zij reeds aanvoerde in het kader van haar eerste asielaanvraag, met name haar gedwongen huwelijk met pa N. en de besnijdenis die zij in dit kader zou moeten ondergaan.

Dient te worden opgemerkt dat inzake haar eerste asielaanvraag, bij arrest nr. 40 312 van 16 maart 2010, door de RvV werd geoordeeld dat aan verzoeksters asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, en dit aangezien (i) gelet op haar verklaringen inzake haar familie en haar dorp en op de informatie in het dossier waaruit blijkt dat meisjes doorgaans worden besneden voordat zij in de puberteit zijn en dat besnijdenis geen link vertoont met het huwelijk, het geenszins aannemelijk is dat men zou wachten om verzoekster te besnijden tot enkele dagen voor haar beweerde huwelijk; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoekster zich niet eerder aan deze praktijk zou hebben trachten te onttrekken door het dorp te verlaten; (iii) het evenmin aannemelijk is dat verzoekster, zelfs nadat men haar meedeelde dat zij zou dienen te worden besneden op 20 september 2008, nog tot op de ochtend van haar besnijdenis en tot op het ogenblik dat zij de vrouwen van het dorp hoorde komen zou hebben gewacht alvorens te vluchten, te meer daar zij wel reeds de nacht tevoren de tegenwoordigheid van geest zou hebben gehad om haar geboortecertificaat uit het huis van haar vader te nemen en in haar zak te steken; (iv) verzoekster vage verklaringen aflegde over de praktijk van gedwongen huwelijk en besnijdenis in Kameroen, daar waar zij niet wist of besnijdenissen en gedwongen huwelijken in Kameroen verboden zijn bij wet, evenmin kon aangeven of in haar provincie andere etnieën meisjes besnijden of dit niet doen en niet wist of zij hulp kon krijgen van de overheid en of de overheid mensen kon bestraffen, terwijl nochtans redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd; (v) verzoekster vage verklaringen aflegde daar waar zij niet bij benadering kon preciseren hoe oud de man was met wie zij diende te huwen, hetgeen des te meer klemt daar dit in het dorp een bekend persoon was, en evenmin wist hoeveel de bruidsschat bedroeg die voor haar werd betaald; (vi) er zich een kennelijke omissie vertoonde in haar verklaringen bij de DVZ en in de vragenlijst gezien zij aldaar nergens enige melding maakte van de bij het CGVS aangehaalde ontvoering en redding door een politieagent; (vii) verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbracht ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België en hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegde.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.2.5. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster tijdens haar huidige, vierde asielaanvraag een aantal verklaringen aflegde die de geloofwaardigheid van haar relaas nog verder ondergraven.
Verzoekster legde gedurende huidige asielaanvraag immers verklaringen af omtrent de persoon van pa N. die niet kunnen worden gerijmd met haar verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag. Zij beweerde dat de oudste zoon van pa N. Taku heet (administratief dossier, stuk 5, p.6), terwijl zij deze naam tijdens haar eerste asielaanvraag niet noemde wanneer gevraagd werd naar diens kinderen (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 4, p.15). Dat dit te wijten zou zijn aan de vraagstelling kan niet worden aangenomen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij, indien Taku werkelijk de oudste zoon was van pa N., deze zou hebben genoemd wanneer haar werd gevraagd naar de kinderen van pa N..
Verzoekster legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de oudste zoon van de voormalige chief, hetgeen, in tegenstelling met wat zij aanvoert, niet kan worden verklaard door de vraagstelling. Tijdens de eerste asielaanvraag gaf zij duidelijk aan slechts drie of vier van de kinderen van deze chief bij naam te kennen en noemde zij de namen Ako Achu, Basil, Achem en Mary Acho (*ibid.*, p.6), terwijl zij tijdens haar gehoor gedurende de vierde asielaanvraag verklaarde dat de naam van de oudste zoon van de voormalige chief Enambo is. Dit is nochtans niet onbelangrijk aangezien zij tevens verklaarde daar het normaal deze persoon was die chief had moeten worden in plaats van de persoon die zij stelt te vrezen, pa N. (administratief dossier, stuk 5, p.6).
Het voormelde klemt nog des te meer daar verzoekster niet bij machte bleek om coherente verklaringen af te leggen omtrent de vraag of zij al dan niet gehuwd is met pa N., en dit ondanks dat deze vraag van cruciaal belang is in het kader van haar asielrelaas. Gedurende de eerste asielaanvraag gaf zij duidelijk aan dat zij niet gehuwd was (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 4, p.3; stuk 12, verklaring, nr.14-15). Tijdens het gehoor bij het CGVS gaf zij ook tijdens haar vierde asielaanvraag aanvankelijk eenduidig aan dat zij niet gehuwd was (*ibid.*, p.1). Even verder beweerde zij echter inzake pa N.: *"Ik was al met hem getrouwd, traditioneel"*. Even verder gaf zij aan dat zij op 15 september 2008 huwden doch dat zij niet aanwezig was bij de ceremonie. Tevens stelde zij dat zij sedert 16 september 2008 wist dat zij moest worden besneden en preciseerde zij dat zij dit wist *"Sinds de dag na het huwelijk"* (*ibid.*, p.5).

2.2.6 Het voorgaande maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk met pa N., en derhalve evenmin aan de vrees voor besnijdenis die zij hieraan relateert. Gezien zij de in het kader van onderhavige asielaanvraag aangevoerde nieuwe feiten baseert op dit gedwongen huwelijk en deze vrees, kan aan deze nieuwe feiten bijgevolg evenmin geloof worden gehecht.

Ten aanzien van het vermeende overlijden van haar oom, die op 15 februari 2009 en door toedoen van pa N. zou zijn om het leven gebracht, kan bovendien worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van dit overlijden op manifeste wijze wordt ondermijnd doordat verzoekster hiervan slechts zeer laattijdig en tijdens haar tweede asielaanvraag melding van heeft gemaakt. Zij vermeldde dit overlijden immers niet tijdens haar gehoor bij het CGVS in het kader van haar eerste asielaanvraag op 13 juli 2009 (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 4), maakte hiervan evenmin enige melding in het beroepsverzoekschrift dat zij op 24 november 2009 indiende bij de RvV en voerde dit gegeven blijkens het voormelde arrest van de RvV evenmin aan gedurende het verdere verloop van de beroepsprocedure of op de terechtzitting die op 11 februari 2010 plaatsvond. Nochtans zou zij reeds in december 2009 hebben beschikt over een faxbericht van haar tante waaruit het overlijden van haar oom blijkt (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 2, nr.36). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster een dermate essentieel element in haar relaas eerder zou hebben vermeld. Van een kandidaat-vluchtelinge, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Bovendien situeerde verzoekster het overlijden van haar oom, dat zou hebben plaatsgevonden in 2009, gedurende de derde asielaanvraag in 2010 (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 4, nr.36).

Daarenboven bedient zij zich ter staving van het overlijden van haar oom van twee getuigenissen van haar tante waarvan de inhoud een frappante tegenstrijdigheid vertoont (administratief dossier, stuk 20: documenten). In haar eerste getuigenis, van 3 december 2009, stelt verzoeksters tante omtrent de aanloop naar het overlijden van haar oom dat deze, wanneer men hem kwam zoeken met machetes op 10 februari 2009, niet werd gevonden omdat hij niet thuis was. In haar tweede getuigenis, van 26 april

2010, beweert verzoeksters tante echter dat verzoeksters oom wel degelijk thuis was wanneer men hem op 10 februari 2009 kwam zoeken. Bovendien beweert haar tante in dit stuk dat haar oom daarbij werd bedreigd en in elkaar geslagen. In tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, ontdoet deze frappante tegenstrijdigheid de getuigenissen van haar tante van alle geloofwaardigheid.

Waar verzoekster stelt dat er voldoende stukken voorliggen die aantonen dat haar oom werd gedood, dient te worden opgemerkt dat deze stelling niet kan worden aangenomen. Te meer gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de getuigenissen van haar tante, vermogen noch deze getuigenissen, noch de getuigenis van verzoeksters neef en de advocaat van haar familie (*ibid.*), afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Deze getuigenissen gaan niet uit van een objectieve bron. Ze werden opgesteld door personen die een nauwe band vertonen met verzoekster en ten haren behoeve documenten opmaken. Inzake de getuigenis van de advocaat van verzoeksters familie kan bijkomend worden opgemerkt dat deze eveneens geloofwaardigheid ontbeert doordat hierin gesteld wordt dat alle informatie zoals verstrekt door haar tante waar is, terwijl haar tante blijkens het voorgaande kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde in haar getuigenissen. Inzake de getuigenis van verzoeksters neef wordt in de bestreden beslissing met recht opgemerkt dat het bevreemdend is dat deze verzoekster omschreef als klein meisje en als kind dat nooit haar dorp heeft verlaten, alsmede dat het bevreemdend is dat deze getuigenis werd gelegaliseerd door een politiecommissaris terwijl verzoekster verklaarde dat pa N. een vriend was van de politie en dat de politie niets tegen deze persoon wilde ondernemen.

De overlijdensakte van verzoeksters oom volstaat geenszins om voormelde vaststellingen te ontkrachten (*ibid.*). In acht genomen dat (i) het bevreemdend is dat hierin, ondanks dat daartoe eigenlijk geen ruimte toe is voorzien, toch diens doodsoorzaak staat vermeld; (ii) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de authenticiteitswaarde van Kameroense documenten in het algemeen zeer relatief is aangezien deze eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen (stuk 21: landeninformatie); (iii) dit stuk, gelet op het voorgaande, geenszins wordt aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen, kan aan dit document geen bewijswaarde worden gehecht.

2.2.7. Verzoekster maakte bovendien ook van de detentie van haar twee ooms sedert december 2009 erg laat melding, hetgeen de geloofwaardigheid van deze detentie ondermijnt. Zij vermeldde deze nergens in de loop van haar eerste asielaanvraag. Tijdens haar tweede asielaanvraag vermeldde zij deze detentie evenmin wanneer zij verklaringen aflegde op de DVZ op 21 april 2010 (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 2, nr.36). Evenmin maakte zij hiervan melding wanneer zij op 27 mei 2010 verklaringen aflegde bij de DVZ gedurende haar derde asielaanvraag (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 4, nr.36). Bij de DVZ en bij het afleggen van haar verklaringen aldaar in het kader van huidige, vierde asielaanvraag op 1 maart 2011, liet verzoekster deze detentie opnieuw onvermeld (administratief dossier, stuk 17, nr.36). Slechts bij het CGVS beweerde zij uiteindelijk dat pa N. haar ooms zou hebben laten opsluiten (administratief dossier, stuk 5, p.4-5). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster deze detentie, indien deze daadwerkelijk plaatsvond en gelet op de hoger aangehaalde medewerkingsplicht in haar hoofde, eerder zou hebben vermeld.

Dit klemt des te meer daar het niet aannemelijk is dat pa N. de twee ooms in kwestie zou laten detineren aangezien deze duidelijk aan zijn kant stonden en, zoals verzoekster bevestigt in het verzoekschrift, aanwezig zouden zijn geweest bij de moord op haar oom (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.9).

2.2.8. Ten aanzien van het voorgehouden overlijden van verzoeksters neef, die op 7 september 2010 zou zijn gedood door toedoen van pa N., kan worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoekster hiervan geen gewag maakte ten aanzien van het BCHV, hetgeen blijkt uit het feit dat dit overlijden in het door het BCHV verstrekte advies van 12 november 2010 niet wordt vermeld (administratief dossier, stuk 18).

Daarenboven bleek verzoekster bij het CGVS niet in staat te preciseren wanneer haar neef werd vermoord en kon zij in dit kader zelfs het jaartal niet verstrekken (administratief dossier, stuk 5, p.7). Dat zij vermoeid was kan, gelet op het gegeven dat zij dit even verder zelf uitdrukkelijk ontkende (*ibid.*, p.8), niet worden aangenomen. Ook het tijdsverloop sedert de gebeurtenissen kan deze vaststelling niet verklaren. De dood van haar neef betreft een kernelement in haar relaas, zodat van haar ter zake de nodige precisering mocht worden verwacht. Bovendien wordt de datum van overlijden veelvuldig weergegeven in de documenten die verzoekster bijbrengt ter adstructie van haar asielaanvraag (administratief dossier, stuk 20: documenten). Redelijkerwijze mocht worden verwacht dat verzoekster van de inhoud van deze documenten op de hoogte zou zijn, nu zij deze zelf bijbrengt ter staving van

haar relaas. Dat zij hieromtrent een gebrek aan kennis vertoonde getuigt van desinteresse voor haar documenten en problemen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Bovendien bedient verzoekster zich ter adstructie van het overlijden van haar neef van bedenkelijke stukken (administratief dossier, stuk 20: documenten). Zo is het bevreemdend dat al de ter staving van dit overlijden bijgebrachte documenten, ondanks dat de originelen werden opgesteld in de stad Kumba, Meme Division, in de South-West Province in Kameroen, werden gelegaliseerd en werden uitgereikt in *"certified true copy"* in een geheel andere stad, regio en provincie. Uit de op de gecertificeerde kopieën afgebeelde stempels blijkt immers dat deze werden afgeleverd in de stad Kumbo, Bui Divison, in de North-West Province.

Ten aanzien van het vonnis van het 'High Court Kumba', kan bovendien worden opgemerkt dat in het corpus van dit stuk herhaaldelijk foutief de letters '19' zijn voorgedrukt bij het jaartal, ondanks dat dit document zou zijn opgesteld in 2010 en ondanks dat de hoofding wel reeds werd aangepast. Voorts is het bevreemdend dat in dit vonnis als leeftijd van verzoeksters tante *"Adult"* wordt vermeld in plaats van haar daadwerkelijke leeftijd. Bovendien zou verzoeksters tante volgens dit vonnis in Kumba wonen, terwijl verzoekster verklaarde dat de tante in kwestie in Badju Ntaj woont (administratief dossier, stuk 5, p.3). Verzoekster tracht ten onrechte te laten uitschijnen dat haar tante vroeger in Badju Ntaj woonde doch nu in Kumba woont. Haar voormelde verklaring inzake de woonplaats van haar tante dateert immers van 14 maart 2013 (*ibid.*, p.1), terwijl het vonnis reeds dateert van 2010.

Verder is het uiterst bevreemdend dat de *"letter of attestation"* van de Taxi Drivers Union te Kumba, nog daargelaten dat deze een kennelijk gesolliciteerd karakter vertoont, stelt dat de door pa N. gestuurde moordenaars van verzoeksters neef ermee zouden hebben gedreigd iedereen te doden die zou zeggen waar verzoekster zich bevindt aangezien het net pa N.'s bedoeling was om verzoekster te vinden (administratief dossier, stuk 20: documenten).

De overlijdensakte van verzoeksters neef is gebaseerd op het reeds hoger besproken, bedenkelijke vonnis, zodat ook de bewijswaarde van deze akte wordt aangetast. Ook op deze overlijdensakte wordt overigens weergegeven dat verzoeksters tante te Kumba woont, hetgeen in strijd is met verzoeksters voormelde verklaring dat haar tante in Badju Ntaj woont.

Betreffende het medico-legaal certificaat kan worden opgemerkt dat ook hierop bij het jaartal verkeerdelijk de letters '19' zijn voorgedrukt hoewel het zou zijn opgesteld in 2010. Tevens dient zich de vraag aan waarom een medisch certificaat zowel kan uitgaan van het ministerie van economie en financiën als van het ministerie van volksgezondheid. Verder bevindt zich een opvallende spelfout in de hoofding, daar waar hierin foutief *"MINISTERE DE L'ECONOMIE ET **DES FINANCE**"* vermeld staat in plaats van *"MINISTERE DE L'ECONOMIE ET **DES FINANCES**"*.
Wat betreft het *"Death attestation"* kan vooreerst de vraag worden gesteld wat het nut is van zulk stuk daar hetzelfde ziekenhuis en dezelfde dokter enkele dagen eerder reeds het voormelde medico-legaal certificaat uitreikte. Voorts blijkt het ziekenhuis volgens dit document enkel afhankelijk te zijn van het "Ministry of Public Health".
De voormelde vaststellingen leiden, mede gelet op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de authenticiteitswaarde van Kameroense documenten in het algemeen zeer relatief is aangezien deze eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen (stuk 21: landeninformatie) en gelet op verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen ter zake, ertoe dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de stukken die zij bijbrengt ter ondersteuning van het vermeende overlijden van haar neef.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij verwijst naar haar hoger uiteengezette argumentatie en concludeert dat zij een risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overig elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	W. MULS